

Intervju s atletičarkom Ninom Dražin, najbržom djevojčicom 2009. godišta u Zagrebu

Razmišljam samo o cilju

Hanžekovićev memorijal - start utrke na 60m

Hrvatske trkačice, pogotovo u mlađim generacijama, svojim izvrsnim rezultatima stvaraju jaku konkurenciju drugim državama. Među njima se nalazi i mlada Zagrepčanka Nina Dražin, članica Hrvatskog atletskog saveza, iza koje se svake godine stvara sve veći niz pobjeda u Hrvatskoj atletskoj ligi sjever. Nina je najbrža djevojčica 2009. godišta u disciplini trčanje na 60m u Zagrebu. U rujnu 2019. nastupila je na Hanžekovićevom memorijalu. Razgovarali smo s njom o preprekama i strahovima s kojima se ondje susrela, kako ih se riješila te postigla odličan rezultat.

Kada i zašto si se odlučila baš za atletiku?

- Prije tri godine učiteljica mi je rekla da sam izrazito talentirana za brzo trčanje i atletiku općenito.

Tada su me roditelji upisali u atletski klub Dinamo Zrinjevac.

Baviš se atletikom tek 3 godine, a već si bila na najvažnijem atletskom natjecanju u Hrvatskoj. Kako si se kvalificirala na Hanžek?

- Pobjedila sam u kvalifikacijama Erste plave lige u Zagrebu. To je natjecanje u organizaciji Erste banke i atletskog saveza koje se održava u nekoliko hrvatskih gradova.

Jesi li očekivala pobjedu u kvalifikacijama?

- Nisam očekivala pobjedu jer u tom trenutku nisam bila svjesna koliko sam uistinu brza.

Natječeš li se i u drugim disciplinama?

- Natječem se još u skoku u dalj te u štafeti 4 x 60m.

Voliš li više trčanje ili skok u dalj?

- Paaaa... moglo bi se reći da su mi jednako dragi.

Bi li voljela isprobati još koju disciplinu?

- Voljela bih isprobati skakati u vis, ali mi trener govori da sam još premlada i da trebam pričekati.

Ja sam Nina Brzina, zato rezultati ne čude

Kako si se osjećala kada si se kvalificirala na Hanžek?

- Bila sam uzbuđena i malo prestrašena jer sam htjela postići što bolji rezultat.

Koliko je natjecateljica sudjelovalo u utrci na 60m na Hanžekovićevom memorijalu?

- Sudjelovalo je šesnaest natjecateljica. Iz svakog grada u kojem su se održale kvalifikacije po dvije, odnosno prvoplasirana i drugoplasirana.

Čega si se najviše pribojavala prije nastupa?

- Bila sam prestrašena jer sam znala da će me puno ljudi gledati, ali strah od posljednjeg mjesta bio je veći.

skok u dalj

Što ti je bilo u glavi prije početnog pucnja iz pištolja na početku utrke?

- Razmišljala sam samo kako najbrže stići do cilja.

Tko ti je pružio najveću podršku prije nastupa?

- Roditelji i trener Dino Pervan bili su mi najveća podrška jer su mi govorili stvari koje su mi pomogle da prevladam strahove prije i tokom utrke.

Što ti je savjetovao trener i je li ti to pomoglo?

- Trener mi je rekao da zanemarim nebitne stvari, gledatelje i ostale natjecatelje i zamislim da sam sama na svijetu, ali mi to baš i nije pomoglo da se riješim treme.

Smatraš li da imaš dobrog trenera?

- Dino mi je odličan i mislim da je on najbolji trener na svijetu jer me mnogo toga naučio i zato što je zabavan.

Tko te sve došao bodriti na utrci?

- Bodrili su me moji roditelji, brat, moje prijateljice i prijatelji iz razreda,

teta, kumovi mojih roditelja i njihova kćer.

Jesi li obraćala pažnju na njih?

- Priznajem da malo jesam, ali sam više pažnje posvetila samoj utrci.

Kako su reagirali tvoji roditelji?

- Mama i tata su bili uzbuđeni, ponosni i presretni.

Je li ti je bio bitniji ponos obitelji i prijatelja ili želja za što boljim rezultatom?

- Ponos obitelji i prijatelja su mi najvažniji zato što je to neprocjenjivo. Ja sam Nina Brzina, rođeni talent, tako da se ne morate čuditi rezultatu! (smijeh).

Jesi li zadovoljna 8. mjestom na Hanžeku?

- Jesam, ali mislim da je moglo i bolje jer sam u kvalifikacijama imala najbolje vrijeme. Još sam mala i biti će još natjecanja.

Misliš li da ćeš se i iduće godine kvalificirati na Hanžek?

- Da, naporno ću trenirati i na svakom ću treningu dati sve od sebe.

Da nisam atletičarka, bila bih nogometašica

Voliš li ići u školu i što voliš raditi u svoje slobodno vrijeme?

- Baš i ne volim školu, ali volim tjelesni i druženje sa prijateljima. Volim igre na otvorenom, a one su mi još bolje kada sam sa svojim prijateljima.

Da nisi atletičarka, što bi bila i zašto?

- Da nisam atletičarka, bila bih nogometašica jer mislim da je i to pravi sport za mene.

Je li ti ikad bilo žao što si se odlučila baviti atletikom, a ne nekim drugim sportom?

- Atletika me uvijek zanimala i nikada mi neće postati dosadna.

štafeta 4 x 60m

Smatraš li atletiku sportom svoje budućnosti?

- Da! Vjerujem da ću puno napredovati te postići odlične rezultate. Atletika je dio mene, sport koji osjećam i volim.

Što misliš, možeš li voditi normalan život plaćom atletičarke?

- Ne bih rekla da ću moći živjeti isključivo od atletske plaće, ali bih se potrudila postići što bolje rezultate pa bih samim time imala i sponzore.

Bi li voljela postati atletski trener?

- Voljela bih, ali ne u skoroj budućnosti jer moj atletski put tek kreće.

Što bi poručila onima koji sanjaju kako postati veliki sportaši?

- Poručila bih im da se čim prije počnu baviti sportom koji vole te da se trude najviše što mogu.

Autor fotografija: Roko Dražin

Ninine navijačice